

ELISABETH HAMMER

*Paholaisen
jalanjäljissä*

ILTARUSKON AIKA 13

POHJOISET
SAAGAT

Paholaisen jalanjäljissä

Elisabeth Hammer

Paholaisen
jalanjäljissä

Iltaruskon aika 13

Suomentanut SAGA Egmont

Editoinut Tiia Mensio

Saga Egmont

Paholaisen jalanjäljissä – Iltaruskon aika 13

Suomentanut: SAGA Egmont

Editoinut: Tiia Mensio

Alkuteos: *I djevelens fotspor*

Alkuteoksen kieli: kirjanorja

Copyright © 2026, 2026 Elisabeth Hammer ja Saga Egmont

Kaikki oikeudet pidätetään.

ISBN: 9788727283708

1. POD-painos

Tätä teosta tai sen osia ei saa kopioida tai jakaa ilman oikeudenomistajan lupaa. Teoksen käyttö tekoälyn kouluttamiseen tai tekstin- ja tiedonlouhintaan on kielletty ilman oikeudenomistajan lupaa.

www.sagaegmont.com/finland

Saga Egmont kuuluu Egmont-konserniin, jonka omistaa Egmont-säätiö. Säätiö tukee haavoittuvassa asemassa olevia lapsia ja nuoria.

Vognmagergade 11, 2, 1120 København K, Denmark

Henkilöt

- Rakel Ovreid** – sarjan päähenkilö
Hanna Ovreid – Rakelin kasvattiäiti
Halvor Ovreid – Rakelin edesmennyt kasvatti-isä
Gunda Ovreid – Halvorin äiti ja Rakelin kasvatti-isoäiti
Esther Rønning – Rakelin kasvattitäti, Halvorin sisar
Peder Rønning – Estherin aviomies
Jenny Hoem – Rakelin ystävätär
Trygve – Jennyn veli, asuu Esther ja Peder Rønningin luona
Oscar – Jennyn veli, asuu Smithin perheen luona
Syver Svartangen – Ovreidin naapuri, kuollut
Ingvald Svartangen – Syverin isä
Ask Bergan – Skoppumin nimismies, Rakelin kihlattu
Amelia Horgen – Berganin sisar
Lars Disen – asianajaja ja Raetin tilan omistaja
Eilert Holm – Svartangenin tilan renki
Dangfart Lomvi – pappi
Luutnantti Bakke – Jennyn entinen työnantaja

Erich Bakke – luutnantin poika

Inga – Ovreidin tilan keittiöpiika

Jens – Ovreidin tilan renki

Mikkel Ovreid – Halvorin ja Estherin veli

Stina Heimlund – Eilertin ystävätär

Tukkukauppias Ludvigsen – Rakelin isä

Konrad Reiersen – Rakelin aviomiesehdokas

Edellinen kirja päättyi näin:

Tukkukauppiaan sanat salpasivat Rakelin hengityksen. Mies oli jo puhunut herra Reiersenin kanssa. Tämä oli harkittu ehdotus, ei mikään sellainen, jonka mies olisi saattanut keksiä päivässä tai parissa. Tukkukauppias oli suunnitellut tätä ensi hetkestä saakka, kun Rakel oli kutsuttu lounaalle ja herra Reiersen oli ilmestynyt odottamatta paikalle. Se ei ollutkaan ollut mikään väärinkäsitys, vaan jääkylmää laskelmointia.

Rakel tajusi, että juuri sen Ask oli ymmärtänyt. Tukkukauppias tahtoi käyttää Rakelia hyväkseen, käyttää tätä pelinappulanaan saadakseen valtaa ja rahaa. Mutta sen herra Ludvigsen saisi unohtaa.

– Herra Reiersen on varmasti hyvä aviomiesehdokas, Rakel sanoi niin rauhallisesti kuin pystyi. – Mutta ei minulle. Minä menen naimisiin Ask Berganin kanssa.

Rakel katsoi tukkukauppiasta silmiin ilmekään värähtämättä.

– Minä kiellän sinua tekemästä niin, tukkukauppias vastasi päättäväisesti.

– Sinä et voi sitä kieltää, Rakel vastasi jyrkästi. – Minä menen hänen kanssaan naimisiin, eikä sinulla ole mitään oikeutta päättää...

Tukkukauppias löi nyrkkinsä pöytään niin kovaa, että kirjoituspöytä tärisi. Rakel kavahti kauhusta.

– Minulla on kaikki maailman oikeus siihen! mies karjui.

Tukkukauppiaan kasvot olivat vihasta tummanpunaiset, ja verisuoni sykki uhkaavasti hänen ohimollaan. – Tuo asiakirja, jota pitelet kädessäsi, toteaa minun olevan sinun isäsi. Sen vuoksi *minä* hallitsen sinun tulevaisuuttasi, ja *minä* olen päättänyt, että sinä menet naimisiin laivanvarustaja Konrad Reiersenin kanssa!

Luku 1

Horten, heinäkuun loppu 1856

Rakelin sydän hakkasi täyttä laukkaa. Kun tukkukauppias oli yllättäen iskenyt kirjoituspöytää, pelko oli asettunut Rakelin kehoon. Isku oli tullut aivan odottamatta. Ensin mies oli ehdottanut täysin rauhallisesti, että Rakel menisi naimisiin laivanvarustajan kanssa. Seuraavassa hetkessä tukkukauppias oli raivoissaan ja *vaati* Rakelin naivan Konrad Reiersenin.

Rakel tajusi, että jos hän ei suostuisi vaatimukseen vapaaehtoisesti, tukkukauppias pakottaisi hänet siihen. Ajatuksen myötä häneen laskeutui rauha. Hän veti syvään henkeä ja nosti katseensa. Tukkukauppias seiso i kirjoituspöydän ylle kumartuneena, kämmen yhä pöytälevyvä vasten. Mies suoristi selkensä eikä irrottanut katsettaan Rakelistä.

– Tämä asiakirja, Rakel sanoi ja nosti sen miehen kasvojen eteen, – antaa sinulle oikeuden kutsua minua tyttärekseksi. Mutta

se ei tarkoita sitä, että pidän sinua noin vain isänäni tai että annan sinun päättää asioista minun puolestani.

Rakelin sormet koukistuivat. Hän olisi halunnut rypistää koko asiakirjan tai oikeastaan repiä sen riekaleiksi ja heittää lattialle ja talloa jalkoihinsa. Mutta hän hillitsi itsensä ja piti katseensa tukkukauppiassa. – Sinä et voi pakottaa minua menemään naimisiin laivanvarustajan kanssa. Tahdon, että lähdet nyt.

– Rakel...

– Minä tahdon, että sinä lähdet, Rakel toisti, tällä kertaa tiukemmin. – Nyt heti. Meillä ei ole enää mitään puhuttavaa.

Hänen äänensä värisi pidätellystä raivosta, ja hän toivoi sen näkyvän myös katseessaan.

Tukkukauppias katseli hetken Rakelia tutkivasti. Sitten mies laski katseensa ja huokaisi raskaasti.

– Hyvä on, hän sanoi hiljaa. – Mutta ennen kuin lähden, haluaisin pyytää sinulta yhtä asiaa.

– Sinulla ei ole minkäänlaista oikeutta pyytää minulta yhtään mitään, Rakel vastasi jyrkästi. – Minä en ole sinulle mitään velkaa.

Tukkukauppiaan silmät kapenivat viiruiksi, mikä sai Rakelin katumaan vastaustaan. Oli vaikea tietää, mitä mies tekisi, jos joku haastaisi hänet tällä tavalla.

– Ymmärrän, että tunnet niin, tukkukauppias vastasi lyhyesti. – Mutta pyydän sinua miettimään uudelleen, ja tarkkaan. Tunteesi Bergania kohtaan estävät sinua ajattelemasta selkeästi. Jos pysyt hänestä erossa hetken aikaa, mielesi muuttuu ja huomaat minun olevan oikeassa.

– En tule muuttamaan mieltäni.

Rakel risti kätensä ja terästäytyi vastaväitteiden varalta.

Mutta sellaisia ei tullutkaan. Tukkukauppias meni ovelle.

Rakel ei halunnut kohdata miehen katsetta. Hän tuijotti tiukasti eteensä ja jätti herra Ludvigsenin huomiotta niin hyvin kuin pystyi.

Vasta, kun Rakel kuuli oven sulkeutuvan herra Ludvigsenin selän takana, hän päästi kätensä valahtamaan sivuilleen ja antoi tunteidensa purkautua.

Hän nojautui kirjoituspöytää vasten ja haukkoi henkeä. Hän ei kyennyt hillitsemään epätoivoisena purkautuvaa nyyhkytystä.

– Rakel? Amelia kysyi varovasti oviaukosta.

Rakel katsoi Ameliaan, mutta ei saanut sanottua sanaakaan. Eikä sanoja tarvittukaan. Huolestunut ilme kasvoillaan Amelia kiiruhti Rakelin luo ja kietoi kädet tämän ympärille. Rakel painoi otsansa Amelian olkapäätä vasten ja antoi itkun tulla.

Rakel selitti Amelialle, mitä tukkukauppias oli häneltä vaatinut. Amelia kurtisti kulmiaan ja katsoi häntä ymmärtävästi mutta vailla yllätyksen häivääkään.

– Tämä ei tainnut tulla sinulle yllätyksenä, eihän? Rakel totesi saatuaan äänensä hieman paremmin hallintaan.

– Ei se, että hän voisi tehdä jotakin tällaista, Amelia vahvisti.

– Mutta en ymmärtänyt sen olevan syy siihen, että hän tuli tänne herra Reiersenin kanssa.

Rakel pyyhki kyyneleensä.

– Hän huijasi minua, hän sanoi hiljaa. – Minä luulin, että hän...

Yhtäkkiä Rakelin teki niin kipeää ajatellakin asiaa, että hänen oli vaikea saada sanoja ulos suustaan. Sillä hän oli vilpittömästi uskonut, että herra Ludvigsen halusi olla hänen isänsä. Kun tukkukauppias oli ilmaantunut ja ilmaissut selvästi, että tahtoi Rakelin olevan osa elämäänsä, Rakel oli ilahtunut. Vaikka Rakel oli tiennyt, millainen mies tukkukauppias oli, hän oli silti päättänyt

nähdä tämän hyvät puolet. Hän oli jopa riidellyt Askin kanssa, koska tämä oli ollut epäileväinen.

– Sinun ei tarvitse enää koskaan nähdä häntä, Amelia sanoi. – Hän ei pääse tähän taloon niin kauan kuin minä siitä päätän.

– Kiitos, Rakel kuiskasi. – Mutta en tiedä, voiko siltä välttää.

Rakel piteli asiakirjaa niin, että Amelia saattoi nähdä sen. – Hänellä on paperi, jossa lukee, että olen hänen tyttärensä.

– Sen me revimme kappaleiksi! Amelia huudahti. – Minä sytytän takkaan tulen, niin voimme polttaa riekaleet. Kukaan ei saa koskaan nähdä paperia, eikä tukkukauppias pysty todistamaan yhtään mitään.

– Kunpa se riittäisikin, Rakel sanoi alakuloisena. – Mutta tuskinpa tämä on alkuperäinen kappale.

Rakel nosti asiakirjaa ja sai vahvistuksen epäilykselleen. Asiakirjaan oli merkitty, että se oli vain kopio, jonka henkikirjoittaja oli todistanut oikeaksi.

– Me emme voi luovuttaa, Rakel, Amelia sanoi päättäväisesti. – Ask kyllä tietää, mitä tehdä. Hän ei siedä tällaista. Lähdemme heti huomisaamuna Gråtjønngårdeniin, Amelia päätti.

– Ei, Rakel vastasi. – Ask ei pysty tekemään asialle paljoakaan, enkä tahdo antaa tukkukauppiaille jälleen yhtä syytä vihata häntä. Mutta minulla on ajatus. Haluan ensin kokeilla sitä.

– Millainen ajatus? Amelia kysyi, ja Rakel kertoi, mitä hänellä oli mielessään.

– Uskotko sen toimivan? Amelia kysyi epäillen.

– Se on ainoa mahdollisuuteni, Rakel vastasi. – Minun täytyy yrittää.

Luku 2

Eilert oli niin peloissaan, että hänen hampaansa kalisivat yhteen. Hän juoksi kaikin voimin joenvartta pitkin ja ylös kohti lampea. Hän kuuli takaansa herra Mikkelin ja herra Disenin kovat äänet. He huusivat, että hänen pitäisi pysähtyä, mutta Eilert jatkoi juoksemista. Hän näki mielessään, miten Syver kamppaili kuolemaa vastaan joessa, ja herra Mikkelin tyytyväisen virneen, kun tämä piteli Syveriä veden alla. Eilert ei voinut ajatella muuta kuin pois-pääsyä.

Juostessaan hän vilkaisi tahtomattaan olkansa yli. Herra Mikkel juoksi hänen perässään raivaten tiensä läpi pensaikkojen ja oksien, talloen tiensä eteenpäin. Kuulosti siltä kuin Eilertiä olisi seurannut härkä. Mikkel Ovreidin takana tuli herra Disen.

Eilert oli juuri kääntymäisillään takaisin, kun hän kompastui kiveen ja kaatui koko pituudeltaan. Hänen toinen polvensa sai törmäyksessä kovan iskun. Kipu lävisti koko kehon. Kun Eilert yritti nousta, hänen polvensa petti. Hän ei pystynyt enää juoksemaan. Epätoivoissaan hän nilkutti ylös joentörmältä ja etsi piilo-

paikkaa. Sellaisen hän löysikin kuusen alaoksien alta. Hän pujahti nopeasti maata hipovien oksien suojaan ja ryömi niin lähelle puun runkoa kuin pääsi.

Maa oli keltaisten neulasten peitossa, ja ne pistelivät ihoa. Rungosta törhötti pienempiä, kuivuneita oksia, jotka raapivat Eilertin kasvoja. Mutta hän hädin tuskin huomasi. Hänen huomionsa oli kiinnittynyt ääniin, joiden hän kuuli nyt lähestyvän.

Eilert puristi silmänsä kiinni. Olivatko miehet nähneet hänen piiloutuvan? Hän risti kätensä. *Rakas Jumala taivaassa*, hän rukoili äänettömästi, mutta sen pidemmälle hän ei päässyt.

Raskaat askeleet pysähtyivät aivan puun viereen.

Eilert nyhkytti ja pidatti hengitystään.

– Tule esiin, herra Mikkel sanoi päättäväisesti mutta rauhallisesti.

Eilert ei vastannut.

– En satuta sinua, herra Mikkel jatkoi.

Eilert ei uskonut häntä.

Eilert ei kuitenkaan pystynyt liikkumaan, sillä hän oli aivan lamaantunut. Hän ei pystynyt tekemään muuta kuin istumaan paikoillaan ja toivomaan, että kaikki oli vain painajaista, josta hän pian heräisi.

Yhtäkkiä suurimmat oksat vedettiin syrjään ja valo osui Eilertiin. Sitten herra Mikkel tarttui häntä tiukasti nilkoista ja veti hänet esiin puun alta. Eilert kirkui ja yritti potkia, mutta siitä ei ollut mitään hyötyä. Hänet vedettiin raa’asti päivänvaloon.

Herra Mikkel kumartui uhkaavana Eilertin ylle. Herra Disenkin tuli katsomaan reisiinsä nojaten ja henkeä haukkoen.

– Entä nyt? herra Disen sai sanotuksi ja katsoi herra Mikkeliä huolirypyy otsallaan.

Eilert katsoi epätoivoisesti herra Diseniä. Mies oli ollut hänelle

niin kiltti työskennellessään koulussa. Mutta herra Mikkel ei välittänyt herra Disenistä. Hänen katseensa oli tiukasti Eilertissä, eikä Eilert uskaltanut edes liikahtaa.

– Et sinä voi häntä tappaa, herra Disen jatkoi kireäksi jännittyneellä äänellä. – Hän on vasta lapsi.

– Lapsi, joka tietää aivan liikaa, herra Mikkel vastasi.

– Ei kukaan häntä kuuntele, herra Disen vastusteli. – Eivät hänen sanansa mitään merkitse.

– Turpa kiinni, herra Mikkel sanoi eikä vielääkään uhrannut katsettakaan herra Disenille. Hän tuijotti vain Eilertiä.

– Mitä sinä näit? hän kysyi äkisti. – Vastaa rehellisesti, niin saat ehkä elää.

Eilertin suu oli rutikuiva. Hän ei pystynyt päästämään pihaustakaan.

– No? Herra Mikkel nojautui hieman eteenpäin käsi ojennettuna Eilertin kaulan korkeudelle. Valmiina tarttumaan Eilertiin ja puristamaan hänet hengiltä samoin kuin oli tehnyt Rufsenille.

Eilert yskähti.

– Minä näin... Eilert aloitti, mutta piti sitten tauon. Hänen äänensä oli käheä ja hento. – Syverin. Hän hukkuu.

Eilert näki, ettei herra Mikkel pitänyt kuulemastaan. *Vastaa rehellisesti*, herra Mikkel oli sanonut. Eilert keräsi kaiken rohkeutensa ja vastasi hiljaa mutta päättäväisesti: – Sinä hukutit hänet.

Herra Mikkelin suu liukui jäiseen hymyyn.

– Olet rohkea, hän sanoi ja kumartui alas. Eilert tunsi hengityksensä salpautuvan rinnassaan. Pelko syöksyi hänen lävitseen, ja hänen oli jääkylmä mutta polttavan kuuma samaan aikaan. *Nyt se tapahtuisi.*

Mutta herra Mikkel tarttui häntä olkapäähän ja veti hänet jaloilleen.

– Sinä unohdat sen, mitä näit joella, herra Mikkel sanoi, ja Eilert kuuli herra Disenin huokaavan helpotuksesta. – Joella ei ollut ketään, etkä sinä nähnyt mitään. Kuuletko?

Eilert nyökkäsi kiihdyksissään.

– En nähnyt mitään, hän vastasi. – Joella ei ollut ketään.

– Sinun on parasta muistaa se, herra Mikkel sanoi ja siristi silmänsä viiruiksi. – Sillä jos et muista, teen äidillesi saman, minkä tein kapiselle rakillesi. Jouduin käyttämään paljon voimaa, mutta lopulta niska napsahti niin, että paukahti.

Mies virnisti ilkeästi.

Muistot ja pelko toivat kyyneleet Eilertin silmiin.

– Unohdan mitä näin, minä vannon sen, hän sanoi itkun puristaessa kurkkua. – Älä satuta äitiä, ole niin kiltti!

– Pidä sinä turpasi kiinni, niin hän saa elää, herra Mikkel vastasi. – Mutta varoitan sinua. Jos edes mietit kertovasi kellekään, minä saan kyllä tietää. Silloin äitisi kuolee, ja se on sinun syysi. Ymmärrätkö sinä?

Seuraavana aamuna Eilert istui keittiössä aamupalansa ääressä ja katseli äitiään. Tämä hyräili itsekseen tiskatessaan puurokattilaa. Sen jälkeen, kun äiti oli edelliskesänä ollut lähellä kuolla, herra Ingvald oli pitänyt huolen, että Syver antoi äidin olla rauhassa. Sen jälkeen äiti oli ollut iloisempi kuin Eilert kuunaan muisti, ja Eilert oli kiitollinen, että herra Ingvald oli pitänyt sanansa. Mutta nyt *Eilert* oli asettanut äidin vaaraan. Hän ei voisi *koskaan* kertoa kenellekään, mitä oli nähnyt.

Eilert nosti lusikkaansa ja katsoi jäähtynyttä ja jähmettyynyttä puuroaan. Hänen ruokahalunsa oli täysin kadonnut, eikä hän ollut onnistunut syömään kuin pari lusikallista.

– Et kai sinä ole tulossa sairaaksi? äiti kysyi huomattaessaan,

Menneisyys kolkuuttaa oveen

Tukkukauppias Ludvigsen kiristää otettaan Rakelista ja yrittää pakottaa tämän avioliittoon christianialaisen laivanvarustajan kanssa. Rakel ei kuitenkaan suostu luopumaan Askista, ja samalla Mikkel Ovreidin synkkä varjo palaa entistä uhkaavampana kyläläisten elämään.

Elisabeth Hammer on norjalainen kirjailija, joka on tunnettu lumoavasta Iltaruskon aika -sarjasta. Sarjassa nuori Rakel Ovreid etsii vastauksia salaperäiseen menneisyyteensä ja navigoi rakkauden ja kohtalon myrskyissä.

Iltaruskon aika on osa Pohjoiset saagat -kirjauniversumia – koukuttavia historiallisia kirjasarjoja Norjan vuonoilta aina Huippuvuorten revontulien loisteseen.